

mondandója rögzítésére használt, kizárólag az ő találmánya, sem előtte, sem utána soha senki nem volt és nem lesz képes ilyen mélységekben brillírozni, egyszóval maga a tökély, a szoborba öntött Nobel-díj. Na már most. Ha az író nem szkizofrén (én nem vagyok az), akkor másnap elolvassa a saját „remekművét”, és elkezdődik egy másik folyamat, a csömörig vezető önsanyargatás az előző nap elkövetett tehetségtelen, semmitmondó fércmunka miatt. És következik a harmadik felvonás: olyanná kell átálmodni az írást vagy az írás-részletet, hogy legalább önmagunkkal elfogadtassuk valahogyan, hogy aztán bátorságunk legyen kiállni vele a világ (olvasó) elé. És persze ez a folyamat minden nap előlről kezdődik. Az előadóművészeknél ez egészen másképp van. Itt mindenki zseninek érzi magát, most és mindörökké, reggel, délben, este, születés előtt és halál után. (Szabályt erősítő kivételekről nem beszélhetünk, noha ebben a szakmában is vannak öngyötrő típusok, akiket az önmaguk művészetére iránti örökös kételyek marcangolnak, de ezeknek a létezéséről én csak science fictionokban olvastam.) Nos, ebből lehetett okulni. Ne higgyük azt, hogy ki tudjuk énekelni a felső C-t, ha a sors úgy hozta, hogy basszbaritonként kell leélnünk az életet.

Kolozsvár, 1996. november 14.

Emlékező-Érzékelés-Nobel Díjra

SIPOS LÁSZLÓ: KAKAS